

foreflaaede Lønningsforhold for den ældste Halvdeel af Overintendanterne fra 1,800 til 2,000 Rbd. Hvad der har bevæget os til at stille det førstnævnte Forflag, er navnlig en Udtalelse, som findes i Motiverne til det foreliggende Lovudkast. Det hedder nemlig i Slutningen af Motiverne til § 23 om Lægecorpset: „At der maatte foretages en Forhøielse i Lægernes Lønning, er anseet som en ligefrem Følge af, at deres Antal er blevet betydelig indskrænket og de dem paahvilende Forretninger forsøgede“. Vi have deraf taget Anledning til noget nærmere at undersøge, hvorledes det forholder sig dermed, hvormeget Lægernes Antal er blevet indskrænket, og hvor stor Forhøielsen i deres Lønning er bleven, og vi ere da komne til det Resultat, at med Hensyn til Overlægerne maa det ansees for at være meget sparsomt, hvad der i Lovudkastet er blevet foreflaaet for dem. Der var før Krigen 33 Overlæger og 40 Underlæger eller Corpslæger, altsaa i Alt 73 Læger. Efter Krigen blev Overlægerne Antal reduceret til 22 og Underlægerne til 28, altsaa ialt 50, og nu er Antallet efter Hærloven gaaet ned til 10 Overlæger og 20 Corpslæger, i Alt 30. Det sees deraf, at Overlægerne Antal er reduceret til mindre end $\frac{1}{3}$. Man er i Almindelighed tilbøielig til at ansætte Lægernes Lønning ved Hæren lavt, idet man antager, at de have maafee endog deres væsentligste Indtægt gennem privat Praxis, og dette kan ogsaa nok være Tilfældet, naar Lægernes Antal er saa stort, at deres Tid ikke bliver saa ganste optagen af Forretningerne for Militairretaten, at de kunne faae Leilighed til at øve privat Praxis; men de ærede Medlemmer ville see, at naar Overlægerne Antal er blevet reduceret til $\frac{1}{3}$, ville deres Forretninger, da Hæren ikke er aftagen i samme Forhold, blive saa mangfoldige, at der ikke vil være nogen Udsigt for dem til Erhverv ved privat Praxis uden i en meget indskrænket Grad. Der vil være Læger, som ville faae Tilshyn maafee med mere end eet Garnisonssted, og dertil kommer, at Lægerne maae følge med til Veirpøvelse hvert Aar, saa at deres private Praxis vil aftage meget betydeligt. Der vil saaledes blive en stor Indskrænkning i deres private Erhverv, og seer man da hen

til, hvormeget deres Lønning er forhøiet, vil man finde, at for de to Overlægers Vedkommende er Forhøielsen aarlig $16\frac{1}{3}$ Rbd. Det var dog virkelig ikke Noget at udtale sig for i stærke Udtryk, naar Forhøielsen ikke kunde blive større. For de 5 Overlæger vil Forhøielsen vel efter Regjeringens Forflag blive 152 Rbd. og for de tre yngste 105 Rbd., men dette staaer dog ikke i Forhold til, hvad Corpslægerne Lønning vil blive forhøiet, nemlig for de ældste med 400 Rbd. og for de næste med 250 Rbd. Det vil deraf let sees, at den høitærede Regjering har været meget sparsom imod Overlægerne, og vi have derfor villet give det høie Thing Leilighed til at udtale sig derover, idet vi personlig ikke staae denne Sag nærmere end ærede Medlemmer i det Hele taget; men vi have dog ikke villet lade det gaae hen, uden at det høitærede Thing kunde faae Leilighed til at give sin Stemme. Vi have anseet det for passende, at den høieste Lønning, hvortil en Læge kan komme, ikke er lavere end den, som Thinget for et Dødelik siden har vedtaget som laveste Lønning for Stabsofficerer, nemlig 2,000 Rbd. Men, hvad der gjælder for Læger, gjælder i lige saa høi Grad for Intendanten. Intendantstillingen er en Stilling ved Hæren, som man i høi Grad sætter Priis paa, og hvortil der udfordres en særegen Digtighed, og, dersom en Intendant ikke i sin Lønning vil kunne stige lige saa høit, som den yngste Stabsofficer, ansee vi, der have stillet Underændringsforflaget under Nr. 33, det for at være i enhver Henseende tarveligt. Her er ikke Tale om en Forøgelse af Budgettet, som har nogen som helst Betydning i Forhold til det Øvrige, og jeg skal derfor paa mine Medforslagsstilleres og egne Begne tillade mig at anbefale det ærede Thing at stemme for disse to Ændringsforflag.

Rettelse i Termanfens Foredrag.

Sp. 9092, Lin. 21—22 f. o.: „overordentlig“, læs „ordentlig“.